

s azt találja, hogy az anyai érzelmek parázs, mely ki nem alszik soha. A férfié csak lobbanó tűz, képes eloltani azt még a kötelességérzés is. Imhol már ma is egyedül kellett maradnia.

□ Hosszú a magányos éjszaka, levélileg kell elsírnia az anyjának bánatát. S az anya válasza megvigasztal, hiszen örökké éber az anyai szeretet. Édes a válaszban még az öreg nővér szorgoskodó intelme is:

□ „Rólam ne feledkezz meg!”

□ Vakációzni jöttek a fiatalok. A viszontlátás örömkönnye rezeg az asszonyok szemében. Az öreg nővérnél vegyíti őket a bánat is:

□ „Kimerült lényed, halvány az arcod. Jobb színen voltál leánykorodban.”

□ Felnevet pajzánul a fiatal asszony, virul arcán a mosoly mint a pünkösdi róza, de mégis elhat szívébe a nővér intelme:

□ „Vigyázz magadra, nehogy megrútulj!”

□ Távolról sem bújtoogat a nővér, nem akarja rontani az ifjak boldogságát, csak félti, gyermekes módon, majomszeretettel félti az asszonyt, nehogy a reménység májfoltjai rútsák annak patyolatszín orcát. Mégis belopódzik annak szívébe az ártatlan hiúság áramvezetőjén át a felvilágosultság alakjában egy csekélyke tartózkodás a férj irányában. Ez lesz gyilkosa az önzetlen odaadással párosult hitvesi szenvedély testet-lelket mámorító, boldogító vonzalmának.

□ Észreveszi ezt a férj, hogyisne venné észre. Megretten, boldogsága, megelégedése indul veszendőbe. Szinte brutális vergődéssel könyörgi nejtől a leg-erősebb összekötő kapcsolatot: a családot.

□ S ez önkénytelenül, először beszél a nővér szavával:

□ „Csak egy pár évig ne, majd aztán!”

□ E néhány szó az első szakadás benn a házasság-

ban. A nő szemei velük rögtön felnyílnak. Megérti az öreg nővér szavát, rá gondol az anyjára:

□ „Mulass majd ha asszony leszel!”

□ S az asszony most mulatni akar. Megunta az egyedüllétet.

□ De a jó férj, rossz cimpora: takarékos, túlon okos, ostobáskodásokra alig kapható. Mennyivel külön nálánál a jó öreg nővér!

□ A nővér a fiataloknál állandó vendég lesz.

□ Csak most veszi észre az asszony, hogy a férj feleslegesen rigorózus kötelességeinek teljesítésében, hogy rideg tudálékos, sokat hagyja őt egyedül. A nővér is azt mondja:

□ „Elhanyagol.”

□ Gondolatból bánat, bánatból panasz, panaszból szemrehányás, ebből egyenletlenség lesz.

□ Nemsokára boldogtalanul, sírva borúl az asszony férje szemeláttára az édes anya vigasztaló, egyedül őszintén szerető keblére. A nővér pedig mellettük áll és sír.

— — — — —
□ Három év múlva a második gyermeknél fülébe súgta a nővér az asszonynak:

□ „Ez az ember téged egészen elhasznál, tönkretesz.”

□ Az asszony e megjegyzést nagyon találónak, jogosnak találta. Meg is említi saját gondolataként alkalomadtán a férjnek.

□ Ez csak azt feleli rá:

□ „Verje meg az Isten azt az éket, amelyik közibénk furódott.”

□ . . . Ez átok következményeit pedig az ártatlan gyermekek sinylük meg, akik apátlanul kénytelenek síratni egy feltúrt házaselet boldogtalanul gyászos következményeit.

GYÖRY JENŐ.

Lélekarcképem.

*A boldogságom tiszavirág-élet,
A könnyezésem fájó zivatar.
Az álmodásom bimbók fakadása,
Az ébredésem rózsaravatal.*

*Az ölelésem csupa lendülő vágy,
És szomjatoltók lázas csókjaim.
Galambturbékolás meleg szerelmem . . .
— De utálatom haragos Kain.*

*És az életem lelankadó virág,
Amelyen folyton fonnyad a szírom.
— S színehagyottan, illatavesztetten
Mit ér a juliusi lilium?*

Ifj. Remetey Dezső.